

тихо си приказваха, а онѣзи които спяха, туку мърморяха въ съня си. Едни отъ тѣхъ викаха „ура“, други „раненъ, раненъ“; имаше и такива, които скокваша на крака съ викъ „турцитѣ, турцитѣ, удряйте“ . . .

Около срѣдъ нощъ отряда бѣ вдигнатъ, за да продължава отстъплението за Казанлъкъ. Но слѣдъ като прѣстояхме повече отъ единъ часъ готови за пхтъ, заповѣда се опълченцитѣ отъново да си легнатъ да спятъ. Тѣ бѣха все бодри и възбудени, ако и да не бѣха турили въ устата си и троха хлѣбъ още отъ вчера сутринята, понеже хлѣба ни липсуваше. Наистина, по лицата имъ се забѣлѣзваха слѣди отъ тежкитѣ вчерашни испитания, но при все това въ очитѣ, въ движението и въ цѣлата имъ фигура се четеше съзнание на собственното имъ войнишко достойнство, чувство на удовлетворено самолюбие и гордостъ, че сж изпълнили дългътъ си.

Опълченцитѣ, почти винаги злѣ третирани отъ офицеритѣ, наричани страхливци, които слѣдъ първия вистрѣлъ ще се разбѣгатъ като еребици, неволно се бѣха усѣмнили въ себе си. Мнозина отъ тѣхъ, които още не бѣха мирисали барутъ, си задаваха въпросъ: „неужели това е истина“? и колкото повече се приближавахме къмъ развяската — битката, толкова този въпросъ по-силно ги мъчеше. Но ето, опълчението всъпи въ отдавна желанный бой. Всички като лъвове се хвърляха върху противника и го гоняха и прѣслѣдваха, макаръ той и да бѣ въ 7—8 пхти по-многочисленъ. Но „сила слама чупи“, казватъ русситѣ. Трѣбваше да се отстъпи и да се отстъпи подъ силния напоръ отъ фронта и въ обходъ на многочисленната закалена въ боеветѣ съ черногорцитѣ Сюлейманъ-пашова армия. Повтарямъ, опълченцитѣ отстъпиха, но не считаха себе си за побѣдени. Напротивъ, слѣдъ многовѣковно тежко робство, българитѣ пръвъ пхтъ въоружени се срѣщнаха гърди съ гърди съ своитѣ мъчители и като си примѣриха силитѣ, се убѣдиха, че въ жилитѣ имъ тече кръвта на тѣхнитѣ храбри прадѣди. Тукъ, при Стара-Загора, на 19 Юлий 1877 год., българското опълчение въскреси военната слава на своитѣ храбри и доблестни прадѣди, прѣдставителитѣ на които сж биле: Крумъ, Симеонъ, Самуилъ и др. Сжщо тукъ, въ боя при Стара-Загора, господаритѣ турци за пръвъ пхтъ видѣха, че раята — българитѣ, не сж безгласни и немощни. Не напраздно турцитѣ въспѣватъ боя при Стара-Загора „съ ешилъ калпакъж комята“.